

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București, România
Telefon: (+40-1) 313-2531; Fax: (+40-1) 312-5480
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1012A/2012

Dep. Legislativ
Jucur

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA JURISDICTIONALĂ
Nr. 4827 / 11-07-2012

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE
Intrare nr. 1/1123/V2
012-1008 07 Ziua //

Domnului
VALERIU ȘTEFAN ZGONEA
Președintele Camerei Deputaților

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 51/520 CP / 12.07.2012

SG

Stefan Zgonea
11.07.2012

Vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr.681 din 27 iunie 2012, prin care Curtea Constituțională a admis obiecția de neconstituționalitate și a constatat că Legea pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr.1/2011 este neconstituțională.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE

Augustin MĂGREAȘ

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosarul nr.1012A/2012

DECIZIA Nr.681
din 27 iunie 2012

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate privind Legea pentru
modificarea și completarea Legii educației naționale nr.1/2011**

În temeiul prevederilor art.146 lit.a) din Constituție și al art.15 alin.(1) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, la data de 25 mai 2012, Președintele României a solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra constituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.1/2011 a educației naționale.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.3703 din 25 mai 2012 și constituie obiectul Dosarului nr.1012A/2012.

Președintele României a solicitat constatarea neconstituționalității prevederilor Legii educației naționale pentru că se încalcă dispozițiile constituționale ale art.44 alin.(1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, precum și cele ale art.32 alin.(6) privind autonomia universitară.

Prevederea conținută la pct.14 al articolului unic din Legea criticată, potrivit căreia patrimoniul instituțiilor de învățământ particulare și confesionale particulare este proprietatea privată a fondatorilor și nu a persoanei juridice, constituie o îngrădire a dreptului de proprietate asupra propriului patrimoniu al acestor instituții de învățământ superior, ca persoane juridice. În același timp, prevederile potrivit cărora dispoziția asupra patrimoniului instituției de învățământ superior este condiționată de acordul fondatorilor, limitează dreptul de dispoziție, ca parte componentă a

dreptului de proprietate al persoanei juridice, precum și principiul constituțional al autonomiei auniversitare.

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

Președintele Senatului a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr.L537 din 13 iunie 2012, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.4044 din 13 iunie 2012, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât prin prevederile Legii educației naționale se încalcă art.44 alin.(1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, precum și cele ale art.32 alin.(6) privind autonomia universitară.

Astfel, Președintele Senatului arată că, întrucât instituțiile de învățământ superior particulare care au, potrivit Legii nr.1/2011, personalitate juridică, nu pot dispune de patrimoniul propriu fără acordul fondatorilor, sunt încălcate principiile constituționale referitoare la garantare dreptului de proprietate indiferent de titular, precum și dreptul oricărui proprietar de a dispune în mod liber de proprietatea sa. Potrivit legii, atributele dreptului de proprietate, indiferent de titularul său, sunt posesia, folosința și dispoziția, iar dreptul de proprietate este absolut, exclusiv și perpetuu.

De altfel, potrivit art.553 alin.(1) din Codul civil, sunt obiect al proprietății private toate bunurile de uz sau de interes privat aparținând persoanelor fizice, persoanelor juridice de drept privat sau de drept public, inclusiv bunurile care alcătuiesc domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale ; totodată, în conformitate cu prevederile art.227 alin.(1) din Legea nr.1/2011 a educației naționale, instituțiile de învățământ superior particulare și cele de învățământ superior confesionale particulare sunt : a) fondate din inițiativa și cu resursele materiale și financiare ale unei

fundații sau asociații, ale unui cult religios ori ale unui alt furnizor de educație, recunoscut ca atare, potrivit prevederilor legii ; b) persoane juridice de drept privat.

De asemenea, dispozițiile potrivit cărora patrimoniul instituțiilor de învățământ superior particulare și confesionale particulare este proprietatea privată a fondatorilor și nu a persoanei juridice instituie o îngrădire a dreptului de proprietate asupra propriului patrimoniu al acestor instituții de învățământ superior, ca persoane juridice, care excede principiilor și normelor constituționale, încălcând dreptul de proprietate.

În același timp, dispozițiile legale criticate încalcă și principiul autonomiei universitare. Instituțiile de învățământ superior particulare sunt fondate din inițiativa și cu resursele materiale și financiare al unor fundații și/sau asociații, ale unui cult religios ori ale unui alt furnizor de educație ; astfel, potrivit art.15 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modifică și completări prin Legea nr.246/2005, fundația este subiectul de drept înființat de una sau mai multe persoane care, pe baza unui act juridic între vii ori pentru cauză de moarte, constituie un patrimoniu afectat, în mod permanent și irevocabil, realizării unui scop de interes general sau, după caz, al unor colectivități.

Așadar, patrimoniul universităților particulare fondate ca fundații este un patrimoniu afectat, în mod permanent și irevocabil, realizării de către furnizorii de educație a unui scop de interes general în cadrul comunității din care fac parte. Prin urmare, fondurile universităților particulare și ale instituțiilor de învățământ confesionale particulare se gestionează de către aceste instituții, autonomia universitară constând în dreptul comunității universitare de a se conduce și de a-și exercita drepturile academice fără nici un fel de ingerință ideologică, politică sau religioasă.

Președintele Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr.51/2452 din 13 iunie 2012, înregistrată la Curtea

Constituțională sub nr.40521 din 13 iunie 2012, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este întemeiată.

Astfel, Președintele Camerei Deputaților consideră că textul criticat confundă patrimoniul membrilor fondatori ai unei universități cu patrimoniul unei persoane juridice – universitatea în cauză, ceea ce este de natură să încalce art.44 din Constituție. În opinia Președintelui Camerei Deputaților, fondatorii nu ar trebui să aibă vreo legătură cu activitatea și cu patrimoniul unei astfel de activități.

De asemenea, dispozițiile legale criticate încalcă autonomia universitară, afectând conținutul acesteia, în joc fiind gestionarea resurselor materiale și financiare ale universității.

Guvernul a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr.5/3768/2012, punctul său de vedere (înregistrat la Curtea Constituțională sub nr.4216 din 21 iunie 2012) prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia sa, dispozițiile legale criticate reflectă o nouă concepție a legiuitorului confirmată și de Curtea Constituțională prin Decizia nr.268 din 22 februarie 2011. Guvernul consideră că art.229 alin.(1) teza a doua nu face decât să descrie conținutul patrimoniului și întărește reglementarea cuprinsă la teza întâi, referitoare la cel ce își aduce contribuția la înființarea instituției de învățământ superior particular patrimoniul său. Un argument în plus îl constituie faptul că vechea reglementare, respectiv Legea nr.84/1195 prevedea că patrimoniul unităților de învățământ particular și confesional universitar este proprietatea privată a fondatorilor - art.115 alin.(5). De asemenea, proprietatea privată este garantată și prin faptul că toate deciziile privind patrimoniul instituțiilor de învățământ superior particulare și confesionale particulare sunt luate de consiliile de administrație ale acestora, consilii numite de fondatori.

În ceea ce privește autonomia universitară, Guvernul consideră că art.123 alin.(2) din Legea nr.1/2011 a educației naționale nu face referire la patrimoniul instituțiilor de învățământ superior particular.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dovezile depuse, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art.1, 10, 15 și 18 din Legea nr.47/1992, republicată, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

Obiectul controlului de constituționalitate, astfel cum rezultă din sesizarea formulată, îl constituie dispozițiile Legii de modificare a Legii nr.1/2011 a educației naționale. În realitate, se constată că, potrivit sesizării de neconstituționalitate, constituie obiect al controlului de constituționalitate dispozițiile legale ale articolului unic pct.14 ce au următorul conținut:

„ La art.229, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins: Art.229 –
(1) *Patrimoniul instituțiilor de învățământ superior particulare și confesionale constă din patrimoniul inițial al fondatorilor, la care se adaugă patrimoniul dobândit ulterior. Acesta este compus din bunuri mobile și imobile și din creanțe și proprietatea privată a fondatorilor.*

(2) *Instituțiile de învățământ superior particulare și confesionale particulare, pe durata existenței lor, dispun în mod liber de patrimoniul pus la dispoziția lor, cu acordul fondatorilor. ”*

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art.44 alin.(1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, precum și cele ale art.32 alin.(6) privind autonomia universitară.

Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta este întemeiată pentru motivele ce vor fi expuse în continuare:

Prin Decizia nr.1569 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.139 din 1 martie 2012, Curtea a reținut că fondatorii universităților particulare [care sunt, potrivit art.227 alin.(1) lit.a) din Legea educației naționale nr.1/2011, fundațiile sau asociațiile, cultele religioase ori alți furnizori de educație, recunoscuți ca atare potrivit prevederilor legii] contribuie cu un patrimoniu inițial la înființarea acestora. După dobândirea personalității juridice, acestea administrează, potrivit art.122 alin.(1) din Legea educației naționale nr.1/2011, *un patrimoniu propriu al instituțiilor de învățământ superior* alcătuit din patrimoniul inițial al fondatorilor și din patrimoniul dobândit pe durata de existență a universităților particulare constituit prin sumele depuse de fondatori, instituirea de taxe de studiu și alte taxe școlare, primirea de sponsorizări, donații, granturi și finanțări acordate pe bază de competiție, precum și exploatarea rezultatelor cercetării, dezvoltării, inovării și alte surse legal constituite (art.231 din lege). De altfel, art.229 alin.(1) din lege prevede că *"Patrimoniul instituțiilor de învățământ superior particulare și confesionale particulare constă din patrimoniul inițial al fondatorilor, la care se adaugă patrimoniul dobândit ulterior."*

Curtea a statuat, prin această decizie, că patrimoniul constituit în condițiile menționate poate aparține numai universităților particulare înființate. Acest lucru nu înseamnă însă că fondatorii nu au dreptul la restituirea părților sociale inițiale în caz de desființare a universității particulare.

Or, dispozițiile legale criticate în speță operează, în fapt, o dublă expropriere, a instituțiilor de învățământ superior particulare și confesionale, în favoarea fondatorilor. Acest lucru se realizează prin introducerea mențiunii (în partea a doua a alin.1 al art.229 din Legea nr.1/2011) conform căreia *patrimoniul acestor instituții este proprietatea privată a fondatorilor*. Practic, prin această lege este transferat fondatorilor, atât patrimoniul lor inițial (alcătuit din drepturi și obligații) considerat ca făcând parte, în continuare, din patrimoniul lor general, cât și patrimoniul dobândit de instituțiile de învățământ superior particulare și confesionale, ulterior înființării lor.

Instituțiile menționate sunt persoane juridice al căror patrimoniu este constituit în condițiile legii și al căror drept de proprietate este garantat de Constituție. Legiuitorul nesocotește prin dispozițiile legale criticate acest drept recunoscut de Legea fundamentală. Astfel, având în vedere că în patrimoniu se regăsește și dreptul de proprietate, aceste dispoziții legale încalcă atât dispozițiile art.44 alin.(2) potrivit cărora „*Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*”, cât și prevederile art.44 alin.(3) conform cărora „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire*”.

Pentru aceleași considerente sunt neconstituționale și dispozițiile art.230 alin.(2) din Legea nr.1/2011 astfel cum au fost modificate prin legea criticată. Aceste prevederi stipulează faptul că, în caz de desființare, dizolvare sau lichidare, patrimoniul instituțiilor de învățământ superior particulare și confesionale particulare revine fondatorilor.

Mai mult, prin faptul că se condiționează dreptul de dispoziție asupra bunurilor acestor instituții de acordul fondatorilor, se realizează o restrângere a exercițiului dreptului de proprietate care nu se încadrează în condițiile impuse de art.53 din Constituție. De asemenea, prin restrângerea

dreptului de dispoziție al instituțiilor de învățământ superior particulare și confesionale se ajunge și la încălcarea autonomiei lor universitare.

De altfel, întreaga lege de modificare a Legii nr.1/2011 a educației naționale îi consideră pe fondatori proprietarii instituțiilor de învățământ superior particulare și confesionale, or legea se referă la patrimoniu care cuprinde drepturi și obligații.

În aceste condiții, având în vedere dispozițiile art.18 alin.(1) din Legea nr.47/1992 potrivit căreia Curtea se pronunță atât asupra prevederilor menționate în sesizare cât și asupra celor de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate, Curtea extinde controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor întregii legi de modificare a Legii educației naționale nr.1/2011.

Astfel, dispozițiile art.128 alin.(2) lit.b) din Legea nr.1/2011 modificat prin articolul unic pct.4 din legea criticată, care prevăd că „situațiile de conflicte de interese și incompatibilități, incluzând prevederea că în *universitățile de stat* nu pot avea în același timp funcții de conducerea în aceleași organisme sau în organisme aflate în relații directe de subordonare persoane având calitatea de soț, soție, rude și afini până la gradul al III-a inclusiv”, sunt de natură să afecteze **principiul unității autonomiei universitare** pentru că exclud de la aplicarea respectivelor prevederi instituțiile de învățământ superior particulare și confesionale. Având în vedere că se instituie un regim diferit între cadrele didactice universitare din învățământul superior particular și confesional, pe de o parte și cel de stat, pe de altă parte, se mai încalcă și prevederile art.16 din Constituție.

Același principiu este afectat de noile dispoziții ale art.128 alin.(2) lit.c) din Legea nr.1/2011 (modificate prin articolul unic pct.4 din legea de modificare), potrivit căreia în învățământul superior particular și confesional, situațiile de conflict de interese și incompatibilități se stabilesc prin Carta universitară.

Art.209 alin.(1) (astfel cum este modificat prin articolul unic pct.8 din legea criticată) se referă la desemnarea rectorului universităților de stat, excluzând din sfera sa de aplicare universitățile particulare, ceea ce este de natură să aducă atingere unității autonomiei universitare, prin aceea că lasă nereglementată modalitatea de desemnare a rectorului la instituțiile de învățământ particulare și confesionale.

Mai mult, prin art.211 alin.(7) din Legea nr.1/2011 (modificat prin articolul unic pct.9 din legea de modificare) este afectată aceeași unitatea a autonomiei universitare prin faptul că se creează o nouă funcție de conducere în cadrul universităților particulare, și anume aceea de *președinte al universității* care este și președintele Consiliului de administrație.

Autonomia universitară prevăzută de art.32 alin.(6) din Constituție este încălcată și prin faptul că structurile și funcțiile de conducere ale universităților particulare și confesionale particulare, atribuțiile, durata mandatelor, precum și alte considerente legate de statutul acestora sunt stabilite de Carta universitară, *cu avizul conform al fondatorilor* și aprobate de senatul universitar. Faptul că *deciziile definitive aparțin fondatorilor* întărește această concluzie (art.227 alin.(2) din Legea nr.1/2011, astfel cum este modificat prin articolul unic pct. 12 din legea criticată).

Prin Decizia nr.1.090 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.807 din 15 noiembrie 2011 și Decizia nr.1569 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.139 din 1 martie 2012, Curtea a statuat că prevederile constituționale consacără și garantează o singură formă de autonomie, și anume cea universitară, indiferent că este vorba de învățământul superior de stat sau de învățământul superior particular, autonomie al cărei conținut trebuie să fie identic în ambele cazuri. În aceste condiții, și având în vedere faptul că aceste instituții fac parte din sistemul național de învățământ, Curtea a constatat că principiul constituțional al autonomiei universitare trebuie să își găsească

reflectarea, în egală măsură, asupra organizării și funcționării procesului de învățământ, a statutului cadrelor didactice, a promovării în funcții a acestora, a normei didactice etc.

Curtea a mai reținut faptul că nu se poate face o diferențiere a regimului juridic aplicabil învățământului superior în funcție de forma de proprietate. Calitatea actului de educație din instituțiile de învățământ superior nu poate fi asigurată decât dacă există o reglementare unitară. Potrivit dispozițiilor legale care guvernează înființarea și funcționarea instituțiilor de învățământ superior particulare, acestea sunt organizate pe principiul non - profit și funcționează ca entități fără scop lucrativ, cu afecțiune specială, în conformitate cu criteriile și standardele de evaluare academică și acreditare prevăzute de lege.

De asemenea, se constată că dispozițiile articolului unic pct.18, prin care se modifică art.364 alin.(2) din Legea nr.1/2011 și care prevăd că mandatele în curs ale organelor de conducere ale universităților se exercită, până la finalizarea lor, în condițiile în care au fost obținute în ceea ce privește drepturile, obligațiile, compatibilitățile și incompatibilitățile, sunt retroactive, încălcând art.15 alin.(2) din Constituție privind principiul neretroactivității legii civile. Legea nr.1/2011 a educației naționale fost publicată Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 18 din 10 ianuarie 2011 și a intrat în vigoare, cu excepția unor articole, la 30 de zile de această publicare. Aplicarea noilor prevederi legale ar afecta stabilitatea raporturilor juridice încheiate în baza de Legii nr.1/2011.

Referitor la celelalte dispoziții ale articolul unic din legea criticată, acestea nu ar mai putea produce efecte juridice după intrarea sa în vigoare, întrucât această lege de modificare a fost gândită ca un tot unitar de natură să aducă schimbări importante sistemului educației naționale. Aplicarea unor dispoziții legale disparate care nu își mai găsesc suportul în celelalte prevederi legale declarate neconstituționale ar duce la afectarea coerenței

sistemului educației naționale, prin lipsa de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate.

Relativ la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane - care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate - să își corecteze conduita (Hotărârea din 24 mai 2007 pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, Hotărârea din 29 martie 2000 pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998 pronunțată în Cauza *Petra împotriva României*), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă (Hotărârea din 23 noiembrie 2000 pronunțată în Cauza *Ex-Regele Greciei și alții împotriva Greciei*, Hotărârea din 8 iulie 2008, pronunțată în Cauza *Fener Rum Patrikligi împotriva Turciei*, Hotărârea din 26 aprilie 1979 pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*). Mai mult, prin Decizia nr.26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.116 din 15 februarie 2012, Curtea Constituțională a statuat că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile mai sus arătate.

De altfel, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.1/2011 a educației naționale nu respectă nici cerințele impuse de Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Curtea menționează, cu titlu de exemplu, dispozițiile alineatului al doilea al art.227 din Legea educației naționale modificat prin articolul unic pct.12, care folosește expresia "*precum și alte considerente* legate de statutul

acestora”, ca și faptul că legiuitorul face confuzie între patrimoniu și proprietatea privată.

În continuare, Curtea constată că, potrivit art.8 alin.(4) teza întâi din Legea nr.24/2000, *"textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce"*, iar potrivit art.36 alin.(1) din aceeași lege, *"actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie"*.

Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea constată că prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară.

Totodată, trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art.142 alin.(1), potrivit căroră *"Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției"*, și pe cele ale art.1 alin.(5) din Constituție, potrivit căroră, *"în România, respectarea [...] legilor este obligatorie"*. Astfel, Curtea constată că reglementarea criticată, prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă, determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr.1/2011 sunt neconstituționale.

Definitivă și obligatorie.

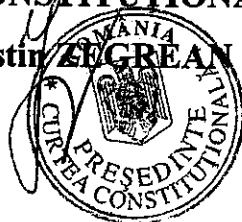
Decizia se comunică președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterile au avut loc la data de 27 iunie 2012 și la acestea au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocaru, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE

CURȚII CONSTITUȚIONALE,

Augustin ZEGREAN

MAGISTRAT-ASISTENT,

Fabian Niculae

În temeiul art.261 alin.2 din
Codul de procedură civilă,
semnează

MAGISTRAT-ASISTENT ȘEF,

Doina Suliman